

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Amor i servei als altres

Continuem a l'escola de Maria. Si la setmana passada reflexionàvem a partir de la seva fermesa en la fe, avui contemplem el seu amor i servei als altres. La seva vida està centrada en l'amor a Déu i en l'amor al proïsme. Ella no cerca els honors, és simplement la serventa humil del Senyor, que es posa a disposició de la seva voluntat i que està sempre en actitud de servei als altres, tal com la trobem en els evangelis: en silenci contemplatiu durant la infància i la vida oculta de Jesús; amb delicadesa i promptitud a Canà; amb discreció i humilitat durant la vida pública; amb fermesa al peu de la creu; aplegant els deixebles abans de la Pentecosta i en la comunitat de Jerusalem.

Maria va ser cridada per Déu per realitzar un servei singular: ser la Mare del Messies. Des del moment de l'Anunciació la seva vida esdevindrà un lliurament total de servei a la voluntat de Déu i de servei al proïsme. Per copsar la grandesa i la profunditat d'aquest servei, hem d'il·luminar la seva figura des de la vinculació amb Crist, el seu Fill. L'obediència i la docilitat de Maria ens remeten al que serà una constant en la vida de Jesús: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra» (Jn 4,34). Maria assumirà també com a principi unificador de la seva vida el compliment de la voluntat de Déu.

Nosaltres som deixebles de Crist i de Maria, i el servei a Déu i als altres ha de ser també l'eix central de la nostra existència. El papa Francesc, comentant el passatge de sant Mateu en què Jesús envia els seus deixebles a anunciar la bona nova (cf. Mt 10,7-13), assenyalava tres actituds bàsiques en la vida del cristià: «camí, servei i gratuïtat». Un camí que «és un enviament amb un missatge: anunciar l'evangeli, sortir per portar la salvació, l'evangeli de la

salvació». Aquest camí es complementa amb un altre itinerari, l'itinerari interior, del «deixeble que cerca al Senyor cada dia, en la pregària, en la meditació».

La segona paraula és «servei». El deure del deixeble és servir, més encara, «un deixeble que no serveix als altres no és cristià». El deixeble ha de tenir com a referència principal dos textos centrals en la predicació de Jesús: les Benaurances i la paràbola del judici final, en la qual s'expressa el contingut sobre el qual serem jutjats. Aquest és el marc del servei cristià, tal com s'expressa en els evangelis. Per això, «si un deixeble no camina per servir, no serveix per caminar. Si la seva vida no és per al servei, no serveix per a viure com a cristià». Jesús va dir que això és el que hem de fer, perquè ell està en els germans necessitats. És «servei a Crist en els altres».

La tercera paraula és «gratuïtat». Caminar, en el servei, en la gratuïtat. Jesús en-

via els Dotze a proclamar que el Regne del cel és a prop, els mana donar gratuïtament el que sense pagar res havien rebut i que no posin la seva confiança en els mitjans materials. El camí mostra l'enviament i un missatge que s'ha d'anunciar; el servei expressa que la vida del cristià no és per si mateix, sinó per als altres, tal i com va ser la vida de Jesús; i la gratuïtat, ajuda a posar sempre l'esperança en el Senyor.

L'Església està cridada a ser comunitat d'amor, a ajudar els necessitats i ser expressió de l'amor de Déu. En el rostre dels més pobres i petits hem de descobrir el rostre de Crist. L'amor als més necessitats i vulnerables i les accions que se'n deriven no són accions de suplència o de substitució a causa de les limitacions dels serveis públics. Forma part de la seva naturalesa més profunda de l'Església, tant com ho és l'acció catequètica o la celebració dels sagraments.

ENTREVISTA

Durant el confinament

DAVID GUINDULAIN

El confinament que estem vivint ens pot servir «per conèixer-nos més amb els que vivim, i potser hi reconeixem un germà, una germana». També podem sentir que, quan el món s'està capgirant, «cal ser més que mai llevat a la massa». I, finalment, aquest temps ens pot servir per «sovintejar el nostre interior, aquell espai on es produeix la trobada més íntima entre Déu i cadascun de nosaltres». «D'allà neixen totes les respostes», argumenta el jesuïta David Guindulain, que es dedica a l'acompanyament i a proposar els *Exercicis Espirituals*.

En aquesta crisi ens hem vist obligats a relacionar-nos amb Déu d'una altra manera. Què ens quedarà de tot plegat?

A la llum del Crist, qualsevol amenaça esdevé oportunitat, i aquestes setmanes no són una excepció. És lícit preguntar-li a Déu: «Com t'ho faràs per sortir-te ara amb la teva?». Mentre esperem resposta ens queda la fe, que dona sentit al que està passant; l'esperança, que travessa el llinard de la mort; i l'amor, que és comunió malgrat la distància.

Com es pot acompanyar des de la distància?

L'amor sempre s'obre pas. Aquests dies s'han trobat maneres ben creatives de comunicar-nos, d'ajudar-nos, d'acompanyar-nos... En definitiva, d'estimar-nos. Alhora, hem vist que fer-nos presents durant més temps no implica necessàriament més qualitat en la trobada. Obligats per la concisió i la distància, aprenem a posar confiadament els altres en mans de Déu.

Ens hem d'acostumar a viure l'espiritualitat d'una manera diferent?

Hem après noves tècniques per expressar, compartir i aprofundir la fe. S'han multiplicat l'intercanvi dels ressons que la Paraula de Déu produeix arreu, i això ens fa sentir més cos de Crist en la diversitat. Per contra, també hem experimentat que això ens pot arribar a saturar d'estímul i que sempre ens caldrà trobar la mesura adequada.

Òscar Bardají i Martí

DIÒCESI DE TERRASSA

Píndoles pedagògiques en la transmissió de la fe

P. RODOLF PUIGDOLLERS I NOBLOM, SchP

Rector de les parròquies de Santa Maria del Jaire (La Torreta) i Sant Sadurní de la Roca del Vallès, i doctor en teologia

Aquests dies he estat reflexionant sobre temes de pedagogia: en la comunicació en la vida de fe, en la catequesi, en l'evangelització. Dins de la comunicació és bo utilitzar els diversos mitjans que les circumstàncies posen davant nostre. Recordem el cas de Pau: quan va ser expulsat de Tessalònica i no podia tornar, va enviar Timoteu perquè visités la comunitat i, després, quan aquest va tornar amb noves notícies, va decidir escriure una carta. Va ser la seva primera carta i, al mateix temps, l'inici d'una eina pastoral ben important: gràcies a això, ara tenim les diverses cartes de sant Pau.

Les dificultats, doncs, són sempre un repte, una ocasió de creativitat. El confinament a causa del coronavirus ens està mostrant la importància dels mòbils, del Whatsapp, de Youtube, etc. Al mateix temps, la importància de les pàgines web, si aquestes ens ofereixen materials adequats. Penso cada vegada més que cal tenir en compte, en totes les nostres comunicacions pastorals diversos principis pedagògics:

1. Proximitat. La comunicació de la fe es fa mitjançant la proximitat: que els nens i nenes de la catequesi trobin propers els seus catequistes, que la parròquia trobi proper el seu sacerdot, que manifestem la proximitat els uns als altres. Estem experimentant aquest dies que, confinats, ens estem sentint més propers. Per què?

2. Brevetat. La comunicació no ha de suposar un excés de paraules o de textos. Ja veiem que aquests dies apaguem la TV moltes vegades, perquè un excés de missatges ens satura i no ens ajuda. Els nostres missatges han de ser «píndoles», textos breus. No enviem una catequesi amb un discurs de mitja hora. Recordem que el primer evangeli, l'Evangeli segons Marc, té relats molt breus, precisament perquè neix en un ambient molt popular.

3. Que vagi a l'essencial. Aquesta pandèmia ens està ensenyant a descobrir allò que és més important en la nostra vida. Doncs, també en la nostra comunicació de la fe necessitem

anar sempre a l'essencial. Fixem-nos de nou en l'Evangeli segons Marc: «Principi de la Bona Notícia de Jesús, el Messies, Fill de Déu» (Mc 1,1), és a dir, la Bona Notícia és Jesucrist, el Fill de Déu. L'Evangeli segons Joan: «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 15,12). L'Evangeli segons Mateu: «Tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho feieu» (Mt 25,40). L'Evangeli segons Lluc: «Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?». Ell respongué: «El qui el va tractar amb amor». Llavors Jesús li digué: «Ves, i tu fes igual!» (Lc 10,36-17). Tothom necessita, nosaltres els primers, que se'ns recordi sempre l'essencial.

4. Que inviti a la resposta. Quan dalt d'una muntanya fem un crit, és preciós poder escoltar l'eco. La paraula de Jesús demana sempre una resposta. Una resposta que pot expressar-se de paraula, amb una exclamació, amb una frase, amb una *emoticona*. Cal deixar sempre espai per a l'eco, perquè Déu parla a persones concretes. Déu estima persones concretes. I la resposta és, en primer lloc, la pregària.

5. Que sigui reiterativa. La paciència és la gran pedagoga. La pedagogia està sempre feta d'oportunitat i de repetició respectuosa. Quantes vegades hem escoltat certes coses i, de sobte, un dia, en unes circumstàncies concretes, allò que hem escoltat o vist tantes vegades, ressona d'una manera nova i especial. Per això, la pedagogia de les mares és estar sempre, una i altra vegada, amb paciència. Que la paraula de Déu vagi ressonant contínuament. El sembrador sembrava en tots els terrenys, la resposta depenia de cada un.

Si aquestes reflexions ajuden, magnífic. Cal aprofitar el temps que estem vivint. Les pàgines web haurien de ser magatzems de «píndoles»: properes, breus, directes a la centralitat de l'evangeli, que invitin a la resposta i reiteratives amb paciència i fortalesa.

Lectures de la missa diària i santoral

18. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalicí, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dimarts [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11].

Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dimecres [Ac 17,15,22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15].

Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dijous [Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20].

Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virginia, viuda.

22. □ Divendres [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a].

Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826). Santa Rita de Càssia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Dissabte [Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,23b-28].

Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. □ † Diumenge vinent, L'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.)

[Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28,16-20]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

DIUMENGE VI DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 8,5-8,14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samària, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xiscant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt. Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samària havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: «Que ens són d'admirables, les vostre obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom». / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meua súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere

(1Pe 3,15-18)

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians, s'hauran d'avergonyar d'haver malparlat.

Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. En el cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 14,15-21)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.

El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de coneixè'l, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima, és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament».

Lectura del libro de los Hechos

de los Apóstoles (Hch 8,5-8,14-17)

En aquellos días, Felipe bajó a la ciudad de Samària y les predicaba a Cristo. El gentío unánimemente escuchaba con atención lo que decía Felipe, porque habían oído hablar de los signos que hacía, y los estaban viendo: de muchos poseídos salían los espíritus inmundos lanzando gritos, y muchos paralíticos y lisiados se curaban. La ciudad se llenó de alegría. Cuando los apóstoles, que estaban en Jerusalén, se enteraron de que Samària había recibido la palabra de Dios, enviaron a Pedro y a Juan; ellos bajaron hasta allí y oraron por ellos, para que recibieran el Espíritu Santo; pues aún no había bajado sobre ninguno; estaban solo bautizados en el nombre del Señor Jesús. Entonces les imponían las manos y recibían el Espíritu Santo.

Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos en él. / con su poder gobierna eternamente. R.

Los que teméis a Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica / ni me retiró su favor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol

san Pedro (1Pe 3,15-18)

Queridos hermanos: Glorificad a Cristo el Señor en vuestros corazones, dispuestos siempre para dar explicación a todo el que os pida una razón de vuestra esperanza, pero con delicadeza y con respeto, teniendo buena conciencia, para que, cuando os calumnien, queden en ridículo los que atentan contra vuestra buena conducta en Cristo.

Pues es mejor sufrir haciendo el bien, si así lo quiere Dios, que sufrir haciendo el mal. Porque también Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conducirnos a Dios. Muerto en la carne pero vivificado en el Espíritu.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 14,15-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad.

El mundo no puede recibirlo, porque no lo ve ni lo conoce; vosotros, en cambio, lo conocéis, porque mora con vosotros y está en vosotros. No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros. Dentro de poco el mundo no me verá, pero vosotros me veréis y viviréis, porque yo sigo viviendo. Entonces sabréis que yo estoy con mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros.

El que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama; y el que me ama será amado por mi Padre, y yo también lo amaré y me manifestaré a él».

Pregaré al Pare perquè us doni un altre Defensor

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

L'Evangeli d'avui ens posa en el context del comiat de Jesús, i és gairebé la continuació del text del diumenge passat. Apareixen temes joànics característics: l'amor a Jesús i la guarda dels seus manaments. L'enviament del Defensor, per part del Pare, a petició de Jesús. l'Esperit de la veritat. L'acceptació o no per part del món, de l'Esperit enviat pel Pare. La unió entre Jesús i el Pare, entre Jesús i els seus deixebles, i dels deixebles entre si. I, finalment, l'amor com a revelació de Déu. És un text que diu molt en poques línies.

L'amor inicia i conclou aquests versets de l'Evangeli. L'amor a Jesús que s'expressa en la guarda dels seus manaments —de l'estil de vida que Jesús ens ha ensenyat— i que té com a conseqüència l'amor del mateix Jesús i del Pare al deixeble i la revelació de Jesús al deixeble. I és que l'amor en l'Escriptura no és un sentiment —contràriament als nostres dies, hereus com som del romanticisme—, sinó un compromís de comunió. I la comunió crea comunió: estimar Jesús és viure en comunió amb ell, i aquesta comunió ens fa entrar en comunió amb el Pare, tot revelant-nos que Déu és comunió mútua.

El *paràclit* —*ad-vocatus*, en llatí— és l'advocat o defensor públic davant del tribunal. Jesús promet l'assistència d'un defensor als cristians perseguits i portats als tribunals jueus i romans. Aquest assistent és l'Esperit de veritat, sabent que la veritat (l'Amén) a l'Escriptura és Déu mateix, sostenidor de tot el que existeix, i Jesucrist que ens el revela. Jesús ens promet l'assistència de l'Esperit a l'hora de donar testimoni davant del món.

El món en l'Evangeli de Joan sovint significa la humanitat refractària a la revelació de Déu. Tal com el món no ha acollit la paraula de Déu (cf. Jn 1,11), tampoc no acull l'Esperit de la veritat. Però els que sí l'han acollit —el grup de deixebles de Jesús— han esdevingut fills de Déu (cf. Jn 1,12) i poden veure Jesús Ressuscitat enmig d'ells: ell que està amb el Pare i amb els deixebles. El Ressuscitat comparteix la vida de Déu sense deixar de compartir la vida dels deixebles. El miracle de l'Amor!

Jesús s'acomiada, però promet el seu retorn, i l'Església l'espera fins a la fi dels temps, sostinguda per l'Esperit de la veritat, estimant Jesús i guardant els seus manaments. D'aquesta manera, la comunitat cristiana és una comunitat d'espera confiada. Ho repetim a cada eucaristia: «... mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança, la manifestació de Jesucrist, el nostre Salvador».

VIDA DIOCESANA COVID-19

Notícies

Mons. Saiz Meneses celebra la Missa en el Santuari de la Mare de Déu de la Salut. El dilluns dia 11 de maig, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir, a les 12 h, la Missa en el Santuari de la Mare de Déu de la Salut a porta tancada, amb motiu del tradicional Aplec de la Salut de la ciutat de Sabadell, que enguany no s'ha pogut celebrar com cada any. Va implorar la intercessió de la Mare de Déu sobre la ciutat de Sabadell i també sobre tota la diòcesi.

Mesures de prevenció per evitar el contagi a les esglésies quan entrem en la fase 1

1. Es prorroga la dispensa del precepte dominical particularment a les persones grans, malaltes o en situació de risc. Es demana prudència.
2. Anar amb temps al temple: evitar les aglomeracions a la porta, tant a l'entrada com a la sortida. Mantenir les distàncies en tot moment (un metro i mig). L'aforament màxim permès és 1/3 del temple. Cal venir amb la mascareta posada.
3. A l'entrada: utilitzar el gel hidroalcohòlic, i no agafar cap full ni cançoner.
4. Dins el temple: ocupar els llocs assenyalats, no tocar els bancs amb les mans, seguir les indicacions, no tocar ni besar les imatges, mantenir la distància de seguretat, evitar el gest de la pau, combregar seguint les indicacions.
5. Col·laborar: es necessiten voluntaris per ajudar durant les celebracions i per desinfectar els bancs després. Ajudar econòmicament amb un donatiu abans de sortir ja que no es passarà la collecta a l'òferti.

Els preveres de la diòcesi de Terrassa fan un gest solidari davant la crisi. Els preveres de la diòcesi de

Terrassa destinaran una part de la seva nòmina a Càritas diocesana, orientativament un 10%, acollint la recomanació de la Comissió Executiva de la CEE en la que es convidava «a que cada Bisbe faci arribar aquest suggeriment al presbiteri de la seva diòcesi, proposant l'entrega d'una part de la nostra nòmina o aportació fixa durant un temps tot dema-

nant a la comunitat cristiana que es pugui sumar també a aquesta iniciativa».

En la pau de Crist

Mn. Albert Torrens Pérez, prevere diocesà, va morir el 6 de maig de 2020 a l'edat de 86 anys a l'Hospital Clínic de Barcelona. Havia estat ordenat pre-

vere l'any 1957. En el territori de la diòcesi havia estat vicari de Matadepera (1958), rector de Santa Agnès de Malanyanes (1994-2010) i Sant Esteve del Coll (2006-2010), administrador parroquial de Sant Sadurní de la Roca del Vallès (1997) i capellà en el Centre penitenciari de Quatre Camins (2006-2010). Des de la seva jubilació residia a la Residència Sant Josep Oriol.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Amor y servicio a los demás

Seguimos en la escuela de María. Si la semana pasada reflexionábamos a partir de su firmeza en la fe, hoy contemplamos su amor y servicio a los demás. Su vida estará centrada en el amor a Dios y en el amor al prójimo. Ella no busca grandezas, simplemente es la humilde sierva del Señor, que se pone a disposición de su voluntad y que está siempre en actitud de servicio a los demás, tal como narran los evangelios: en silencio contemplativo durante la infancia y la vida oculta de Jesús; con delicadeza y prontitud en Caná; con discreción y humildad durante la vida pública; con firmeza al pie de la cruz; en su función de reunir a los discípulos antes de Pentecostés y en la comunidad de Jerusalén.

María fue llamada por Dios a prestar un servicio singular: ser la Madre del Mesías. Desde el momento de la Anunciación su vida será una entrega total de servicio a la voluntad de Dios y de servicio al

prójimo. Para poder captar la grandeza y la profundidad de este servicio, hemos de iluminar su figura desde la vinculación con Cristo, su Hijo. La obediencia y la docilidad de María están en línea con lo que será una constante en la vida de Jesús: «Mi alimento es hacer la voluntad del que me envió y llevar a término su obra» (Jn 4,34). María asumirá también como principio unificador de su vida el cumplimiento de la voluntad de Dios.

Nosotros somos discípulos de Cristo y de María, y el servicio a Dios y a los demás ha de ser también el eje central de nuestra existencia. El papa Francisco, comentando el pasaje de san Mateo en el que Jesús envía a sus discípulos a anunciar la buena nueva, (cf. Mt 10,7-13), señalaba tres actitudes básicas en la vida del cristiano: «camino, servicio y gratitud». Un camino que «es un envío con un mensaje: anunciar el evangelio, salir para llevar la salvación, el evange-

lio de la salvación». Este camino se complementa con otro itinerario, el itinerario interior, el del «discípulo que busca al Señor todos los días, en la oración, en la meditación».

La segunda palabra es «servicio». El deber del discípulo es servir, es más, «un discípulo que no sirve a los demás no es cristiano». El discípulo ha de tener como referencia principal dos textos centrales en la predicación de Jesús: las Bienaventuranzas y la parábola del juicio final, en la que se expresa el contenido sobre el que seremos juzgados. Este es el marco del servicio cristiano, tal como se expresa en los evangelios. Por eso, «si un discípulo no camina para servir, no sirve para caminar. Si su vida no es para el servicio, no sirve para vivir como cristiano». Jesús dijo que esto es lo que debemos hacer, porque él está en los hermanos necesitados. Es «servicio a Cristo en los demás».

La tercera palabra es «gratuidad». Caminar, en el servicio, en la gratuidad. Jesús envía a los Doce a proclamar que el Reino de los Cielos está cerca, les manda dar gratis lo que gratis habían recibido y que no pongan su confianza en los medios materiales. El camino muestra el envío y un mensaje que se ha de anunciar; el servicio expresa que la vida del cristiano no es para sí mismo, sino para los demás, como fue la vida de Jesús; y la gratuidad, ayuda a poner siempre la esperanza en el Señor.

La Iglesia está llamada a ser comunidad de amor, a ayudar a los necesitados y ser expresión del amor de Dios. En el rostro de los más pobres y pequeños hemos de descubrir el rostro de Cristo. El amor hacia los más necesitados y vulnerables y las acciones consecuentes para remediar sus males, no son acciones de suplencia o de sustitución debido a las limitaciones de los servicios públicos. Forma parte de su naturaleza más profunda de la Iglesia, tanto como la acción catequética o la celebración de los sacramentos.